

Велина. Вие и двете приказвате като че. . .

Галина. То е вече свършенъ фактъ.

Велина. Вижъ, Галино: ако нѣщо зависи отъ мене — бжди сигурна, че ще направя нуждното. Тѣй, че нека оставимъ това. Да си поприказваме друго. . . Свой своего не храни, ала. . .

Слава. Ако не бѣше така, [бихъ ли ти повѣрила такава тайна.

Велина. Чакайте сега да се почерпимъ (почва да разтваря бюфета).

Галина. Не, не. Велино. Азъ бързамъ. отбихъ се само да те поздравя и да знаешъ молбата ми.

Слава. Остави! — И азъ искамъ да поизлѣза съ Галина.

Велина. Нѣма да ви пресилямъ. . Всѣкога сте ми добре дошли.

(Двете иѣлизатъ).

(Чува се автомобилъ).

Велина. (Понарежда и очаква. Като се вслушва) Той е!

IV

(Влиза Запряновъ).

Запряновъ. (Доволенъ, но още бледъ) Здравей, Велино!

Велина. Е, свърши ли се?

Запряновъ. Натоваренъ съмъ да съставя кабинета.

Велина. (Възторжено). Така!

Запряновъ. Днесъ съмъ свикалъ онѣзи, които биха гриели.

Велина. Значи нѣма да почивашъ! Слушай. . .